
Fodor András

VAJON?

A kritikus nap reggelén,
 mikor a nagyvizit utolsó
 vizsgáztatottjaként
 be kellett vallanom
 az ébredéskor alattomosan
 belobbant hőemelkedést:

– A műtét netán elmarad? –

A sebész magabiztos parancsa:
 – Egy-egy lázmérőt újra,
 innen is, onnan is...

Nem a kockázattal riasztott:
 holnap a szétvágott szegycsont alatt
 végre megváltják-e szívem,
 a MÁV-Intézet egykori
 hideglelős fehér
 betegszobájával, ahogy ott
 reggel, az iskola előtt
 a krétaport nyelt, sápadt,
 hirtelen lázzal bekéretőzött,
 a higanyszál edényét
 dörzsölve szöktető
 társak között az én hónom alá is
 betették, jobbról, balról
 a hőmérő hideg
 sikamló hártya-köteget:

vajon
 nem szimulálok-e.

SEBLÁZ

Kereszt alakú pánt a mellemen,
 combig befáslizva a lábam.
 Mint a csata után egy
 verembe esett gránátos, olyan

tehetetlen vagyok, de a sebek
gémberedett fájdalmát nem érzem át úgy,
mint ezt a nikkellárcokba fogott
bezártságot, hogy nem tudok
normálisan gondolkodni, de még
elereszkedve álmodni se...

mintha folyamatosan írnék –
látnék egy végtelenített
históriát, a képek
úgy sorjáznak, akár a film
átfénylő lakklemezei,
vagy mint a főnről megvilágított
korcsolyapálya folyton
íródó, ikrás arabeszkje.
Ámde valami rejtett
automata mindig kitéríti a már-már
megfejtett párhuzamosokat...
Rájuk, róluk
kellene írni. Kérem
azt a könyvemben hagyott ceruzát...
nincs meg... No mindegy, megint csak úgy
járnánk a diktandóval, mint mikor
hajnalban végre a meglelt,
az eksztatikus költemény
sorait rónánk sebesen,
s amire ébredünk,
a szöveg csak
oktondi kaparék,
nincs füle-farka sem.

KÉSEI RÁDÖBBENÉS

Olyan mozdulva szólító, olyan
beszédes eleven
az esti levegő,
ahogy a lomb közt
egymásba nyilamlík
a rigók füttye; szinte
becéző tenyerébe fog
az irgalmas idő.

Valami mégis változott,
és minden élők útján
egyenként meg kell békülnünk vele:
Lassíts! Vigyázz! Tilos! –
jelzést kapott a test
mindig vidáman hazardírozó
biztonságérzete.

Kései gyerek voltam, későn
döbrent belém a fölismerés:
bőrünk-erünk, hártyáink kötege,
ez a bonyolult szerkezet, ahogy
vagyunk –
pokolgép módjára működik...
Mekkora kockázat, milyen
őrült csoda, hogy – élünk
egyik perctől a másikig.

VI. 20.

(A költő hagyatékából.)